

Dosarul nr. 2ra-2212/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. R. Berdilo)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

ÎNCHEIERE

4 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Octavian Diug, reprezentat de avocatul Adrian Grosu

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Oxanei Cebotari împotriva lui Octavian Diug cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copiilor minori

împotriva deciziei din 27 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Oxana Cebotari, casată parțial hotărârea din 22 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru și în această parte pronunțată o nouă hotărâre

constată:

La 20 aprilie 2018, Oxana Cebotari a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Octavian Diug cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copiilor minori.

În motivarea acțiunii a invocat că prin hotărârea din 28 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul central, a fost desfăcută căsătoria încheiată la 10 august 2007 între ea și Octavian Diug, fiind stabilit domiciliu copiilor minori, XXXXX, anul nașterii XXXXX și XXXXX, anul nașterii XXXXX cu mama Oxana Cebotari.

Și-a întemeiat pretențiile în baza prevederilor art. 38, 166, 167 CPC, art. 74-76 Codul familiei.

A solicitat încasarea pensiei pentru întreținerea copiilor minori XXXXX și XXXXX în mărime de 1/3 pentru doi copii din salariu lunar și/sau din alte venituri ale pârâtului începând cu ziua depunerii cererii până la majoratul copiilor.

Prin hotărârea din 22 ianuarie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Centru, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost încasată de la Octavian Diug în beneficiul Oxanei Cebotari pensia pentru întreținerea copiilor XXXXX și XXXXX în mărime de 1/3 din salariu și alte venituri, începând cu data de 22 ianuarie 2019, până la atingerea majoratului de către copii.

A fost încasată de la Octavian Diug în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 270 de lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamanta nu a motivat nici într-un mod temeiul de fapt care a stat la baza adresării în judecată, totuși, în interesul copiilor minori, instanța de judecată va ține cont de acordul pârâtului la încasarea pensiei de întreținere, care urmează a fi încasată de la data pronunțării hotărârii, or, din comportamentul manifestat în procesul dat, este evident că Oxana Cebotari nu dorește să încheie cu Octavian Diug careva contracte, fapt care rezultă din refuzul de a soluționa pe cale amiabilă litigiul, ceea ce este în detrimentul copiilor minori.

Totodată, prima instanță a ajuns la concluzia că Octavian Diug este un tată de bună-credință și contribuie activ în fiecare lună la întreținerea copiilor minori Gabriel Diug și Vlad Diug, astfel, pensia pentru întreținerea copiilor minori urmează a fi încasată de la data emiterii hotărârii judecătorești până la atingerea majoratului de către copii.

Prin decizia din 27 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Oxana Cebotari, casată parțial hotărârea din 22 ianuarie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Centru în partea perioadei apariției obligației și în această parte pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost încasată pensia pentru întreținerea copiilor minori începând cu data adresării Oxanei Cebotari în instanță cu acțiune, adică din 20 aprilie 2018.

În rest, a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis despre incorectitudinea soluției primei instanțe privind încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori din data pronunțării hotărârii, or, acest fapt contravine direct prevederilor art. 98 alin. (2) Codul familiei.

La 15 octombrie 2019, Octavian Diug, reprezentat de avocatul Adrian Grosu a declarat recurs împotriva deciziei din 27 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel sau examinarea fondului cauzei și menținerea integrală a hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că prin cererea de amânare din 12 iunie 2019, avocatul Adrian Grosu a solicitat amânarea ședinței de judecată fixată pentru data de 13 iunie 2019, pe motivul antrenării în cadrul unui alt dosar, care a fost coordonat și stabilit anterior la aceeași oră, la o altă instanță, fiind anexate probe în acest sens.

Totodată, în textul cererii de amânare din 12 iunie 2019, a fost solicitat în mod respectuos ca următoarea ședință de judecată să fie fixată pentru oricare altă

dată, exceptând datele enumerate, anume din considerentul antrenării în cadrul unor alte dosare.

Astfel, în cadrul ședinței de judecată din 13 iunie 2019, instanța de apel nu a ținut cont de solicitarea formulată și contrar intereselor lui, a numit următoarea ședință de judecată pentru 27 iunie 2019, dată și oră când avocatul Adrian Grosu deja avea stabilită o altă ședință de judecată, la o altă instanță.

Prin cererea de amânare din 26 iunie 2019, avocatul Adrian Grosu a solicitat în mod repetat amânarea ședinței de judecată fixată pentru data de 27 iunie 2019, ora 14:00, pe motiv că anterior a solicitat să nu fie stabilite ședințe în această zi și oră, și că este antrenat în cadrul unui alt dosar, fixat în aceeași zi, la aceeași oră, la o altă instanță de judecată, dar a fost respinsă cererea de amânare și dispusă examinarea cauzei în lipsă.

Respectiv, prin numirea ședințelor de judecată contrar solicitărilor părților care au indicat asupra imposibilității de a fi prezenți, respingerea cererii de amânare, deși ultima era motivată și examinarea cauzei în lipsă, instanța de apel, l-a privat de dreptul său la apărare, fiind periclitată contradictorialitatea procesului și lezat în cele din urmă, dreptul lui la un proces echitabil.

Reieșind din prevederile art. 74 Codul familie, a remarcat că stabilirea și încasarea pensiei de întreținere se dispune pe cale judecătorească, doar în ipoteza în care nu există un contract semnat între părinți și doar dacă părintele obligat, nu participă la întreținerea copiilor.

A obiectat că în prezenta speță, intimata nu poate invoca existența unui drept lezat, sub aspectul lipsei de întreținere a copiilor de la ziua depunerii acțiunii (20 aprilie 2018) până la ziua pronunțării hotărârii (22 ianuarie 2019), deoarece prima instanță a constatat că pentru perioada 20 aprilie 2018 - 21 ianuarie 2019, dânsul a participat la întreținerea copiilor minori și în această perioadă el a suportat cheltuieli în cuantum de 176 975,31 de lei.

A subliniat și faptul că în cadrul ședințelor de judecată din prima instanță și instanța de apel, intimata a confirmat toate cheltuielile suportate de către el și constatate de către prima instanță, iar conform art. 123 alin. (6) CPC, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

A învederat că, deși art. 98 alin. (1) Codul familie prevede posibilitatea încasării pensiei de întreținere pentru o perioadă anterioară adresării în instanța de judecată, faptul dat, este legat în mod exclusiv doar de circumstanța dacă subiectul care datorează întreținerea s-a eschivat de la plata pensiei de întreținere.

Elementul centrist la încasarea pensiei de întreținere o reprezintă conduita de rea-credință a debitorului întreținerii, doar cu referire la perioadele în care acesta a acționat cu rea-credință și s-a eschivat în mod deliberativ de la onorarea obligațiilor care i se incumbă în virtutea legii.

La caz, conform art. 99 alin. (1) Codul familiei, instanța judecătorească este în drept să hotărască încasarea pensiei de întreținere de la data depunerii cererii.

Astfel, caracterul permisiv al dispoziției normei juridice menționate lasă la latitudinea instanței de judecată să hotărască încasarea pensiei de întreținere de la data depunerii cererii sau de la o dată ulterioară.

A reiterat că dispunerea încasării pensiei de întreținere de la data depunerii cererii trebuie să aibă la bază niște premise obiective, premise care nu se regăsesc în prezenta speță, or, în perioada pentru care se revendică încasarea pensiei de întreținere (20 aprilie 2018 – 21 ianuarie 2019), dânsul și-a onorat pe deplin obligațiile de întreținere, stabilite de lege.

Instanța de apel a oferit o interpretare tendențioasă și eronată a prevederilor art. 98 alin. (2) Codul familiei, atunci când a statuat că pensia de întreținere a copiilor, urmează a fi încasată începând cu ziua depunerii acțiunii în instanța de judecată și a neglijat cu desăvârșire faptul că pensia de întreținere se dispune spre încasare doar dacă debitorul prestației se eschivează de la onorarea obligațiilor de întreținere.

Totodată, prin obligarea lui de a achita în mod repetat pensia de întreținere pentru o perioadă în care dânsul a contribuit mai mult decât prevede legea, fiind prezentate și probe în acest sens, echivalează cu o ingerință în dreptul de proprietate al său și reprezintă o sarcină patrimonială excesivă în coraport cu cea stabilită de lege.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată la 16 august 2019 la adresa electronică a reprezentantului recurentului, avocatul Adrian Grosu, ceea ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică (f. d. 149).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 15 octombrie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Octavian Diug, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Octavian Diug, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Este de menționat că nici argumentul invocat în recurs de către Octavian Diug precum că examinarea cauzei în ordine de apel a avut loc în lipsa avocatului său Adrian Grosu, care a fost în imposibilitate de a se prezenta la ședința de judecată, fapt despre care a fost înștiințată instanța, nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, din prevederile art. 206 alin. (5) CPC, rezultă indubitabil că la solicitarea întemeiată a participantului la proces, instanța poate amâna o singură dată judecarea cauzei în legătură cu neprezentarea motivată a reprezentantului acestuia, iar neprezentarea în ședință de judecată a reprezentantului sau a unui alt participant la proces nu împiedică examinarea cauzei.

La caz, prin prisma prevederilor legale menționate, se constată că la 12 iunie 2019, reprezentantul recurentului, avocatul Adrian Grosu a depus deja o cerere de amânare a ședinței instanței de apel numită pentru data de 13 iunie 2019 ora 12:00,

din considerentul că este implicat într-o altă ședință de judecată, demersul dat fiind admis, iar cauza amânată pentru data de 27 iunie 2019 ora 14:00, fapt ce se confirmă prin procesul-verbal al ședinței de judecată din 13 iunie 2019 (f. d. 140 verso).

Față de cele arătate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Octavian Diug, reprezentat de avocatul Adrian Grosu urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Octavian Diug, reprezentat de avocatul Adrian Grosu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari